

РЕШЕНИЕ

№ 5507

гр. София, 30.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7376** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на С. И. С. срещу Решение от 21.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-и състав, по НАХД № 16112/2020 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-010608/25.06.2020 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/; 2. „глоба“ в размер на 1 000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 12 /дванадесет/ месеца на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП; 3. „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. Второ във връзка с чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице, а

именно: неспазване разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, вкл. и коректно цифрово отразяване в АУАН на нарушената с деянията законова разпоредба. Оспорват се твърденията, че касаторът е реализирал пътно-транспортно произшествие /ПТП/, като разпитаните свидетели заявяват, че са изпратени по сигнал на ПТП, т.е. техните показания не обосновават механизма за неговото възникване. Оспорва се, че наказаното лице е управлявало автомобила под въздействие на алкохол, както и че е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Не бил попълнен протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, а само бланка за талон за медицинско изследване с посочен неясен по съдържание текст – Отказ НВ. В АУАН и талона за медицинско изследване били посочени различни часове на отказ. Не била спазена процедурата за попълване и съставяне на протокол и талон за изследване съгласно Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени, алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане съгласно чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК. Последното се обуславя от твърдението, че СРС е нарушил принципа за разкриване на обективната истина по чл. 13 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН с оглед правомощието му по чл. 107, ал. 2 НПК, поради което и съдът е следвало да укаже на административнонаказващият орган да представи протокола за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Претендира направените по делото разноси по списък.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 14.06.2020 г., в 11:30 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], С. И. С. управлява лек автомобил „Пежо 407“, с рег. СВ 7015 РА, собственост на И. С. С., и срещу № 239 поради несъобразена скорост с релефа на пътя, реализира ПТП в предпазната ограда в ляво на пътното платно, след което удря метален стълб на обособеното платно за релсови ППС, като спира /автомобилът не е в движение, поради щетите/, върху релсовия път. При извършена проба в 11:52 часа с техническо средство „Дрегер 7510 ARDM 0207“ е отчетен положителен резултат 0,83 промила в издишвания въздух от водача /проба 703/. В 12:30 часа водачът отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „Дрегер D. T. 5000 ARLK 0001“. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0047392 за ВМА-С., но водачът не се явил, за да даде кръв. За

извършените нарушения на чл. 20, ал. 2, чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 1 и чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП е съставен акт № 258118/14.06.2020 г. Въз основа акта е издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

Установената от СРС фактическа обстановка се базира на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. В. и Х., от които ведно с писмените доказателства, се установяват сочените за извършени нарушения, поради което изложените от СРС мотиви в тази посока не следва да се преповтарят. Последователността на извършените от С. действия е ясна, касае се за различни по състав нарушения, за които се налагат и различни по вид и размер административни наказания. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 6 от ЗАНН. Нарушенията са формални, като за осъществяването им не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат.

По първото нарушение: Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. Ирелевантно е твърдението на касатора, че двамата свидетели не са присъствали на ПТП, тъй като водачът С. не оспорва обективирания в протокола за ПТП № 1 и скицата на ПТП към него обстоятелства, причини и условия за ПТП, извършени маневри, други материални щети – „несъобразена скорост с пътната обстановка“. Механизмът на ПТП се изяснява именно от тези писмени доказателства. Нещо повече, изрично в собственоръчно попълнена декларация водачът на МПС е посочил – „аз съм виновен, не прецених добре обстановката“. Същият е поставил подписа върху така цитираните документи, поради което и спор за горните обстоятелства няма. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел управляваният от С. автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. По преписката не се съдържат данни, че водачът е предприел каквито и да е било действия, за да предотврати ПТП и не е осигурил безопасността на движението. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си С. И. С., участник в ПТП по смисъла на § 6, т. 27 ДР ЗДвП, е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. Първо ЗДвП. Наложено наказание „глоба“ е във фиксирания от закона размер като липсват предпоставки за освобождаване от отговорност поради

маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

По второто нарушение: Съгласно чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП „наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително - за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв“. Съгласно чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП „на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози“. В конкретния случай се установява безспорно, че С. И. С., в качеството му на водач на МПС, е управлявал последното с концентрация на алкохол – 0,83 промила, установена след извършена в 11:52 ч. качествена проба № 703 с техническо средство „Дрегер 7510 ARDM 0207“, преминало успешно последваща проверка за техническа годност на 07.05.2020 г., със срок на валидност 6 месеца, съгласно представения протокол за извършена последваща проверка. Безспорно С. И. С. е осъществил състава на нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените административни наказания - „глоба“ във фиксиран размер от 1 000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

В допълнение следва да бъде посочено, че концентрацията на алкохол в кръвта е установена посредством техническо средство съгласно приложен талон за изследване. Видно от талона за изследване С. отказва да бъде извършена проверка с тест за наркотични вещества и не приема показанията на техническото средство относно употребата на алкохол. Поради това и на основание чл. 6 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. е попълнен талон, в който изрично е посочено словом основанието по чл. 3а, т. 2 от цитираната наредба. Въпреки че талонът е връчен на водача на МПС, последният не се явява в определения срок на посоченото място /ВМА-С., 40 мин от връчването на акта/ за извършването на изследването по чл. 11 и следващите от наредбата и не представя доказателства в хода на настоящото производство, които да опровергават този извод. Приложение намира разпоредбата на чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г., съгласно която в тази хипотеза на неявяване концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство, използвано в хода на проверката и посочено по-горе. В този смисъл и правилни са доводите на СРС, изложени в мотивите на оспорения съдебен акт, касаещи съставомерността на деянието по чл. 174, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и обезпечаващи ангажирането на отговорността на касатора.

По третото нарушение: Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или

химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“. Видно от талона за изследване водачът е отказал да му бъде извършен тест за употребата на наркотични вещества или техни аналози – „отказ НВ“. В АУАН е вписан час на отказа за проверка за употреба на наркотични вещества – 12:30 ч., поради което и не се възприема твърдението, че е налице разминаване в часовете кога всъщност е обективиран този отказ. Не е изпълнено и даденото му предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, тъй като няма данни да се е явил във ВМА и да е дал кръв за изследване. В този случай и съгласно чл. 5, ал.2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017г. не се съставя протокол, тъй като протоколът обективира резултат от тест, какъвто не е направен. С това си поведение е извършил нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. Второ ЗДвП, посочено изрично в АУАН и НП. Административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените административни наказания - „глоба“ във фиксиран размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила. В тази връзка искането на касатора за присъждане на разноски се оставя без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-и състав, по НАХД № 16112/2020 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: